

over for et socialt Onde, hvor man har fundet en taalelig modus vivendi, en taalelig Maade, hvorpaa man søger at komme ud over dette Onde. Jeg billiger ikke denne Maade, jeg synes ikke rigtig om den; men jeg vil ikke kaste den bort, før man kan faa noget andet i Stedet, for at Samfundet ikke skal komme fra Asken i Ilden. Det ærede Medlem sagde, at over for Gonorrhæen var Kontrollen fuldstændig betydningsløs, den har saa godt som aldeles intet at sige. Dette motiverede han ved, at Lægerne ingenlunde ere sikre paa at træffe alle Smitte tilfældene. Dette staar heller ikke i god Overensstemmelse med det ærede Medlems Stilling i Kommissionen; thi der holder han paa, i alt Fald subsidiært, at der skal være en kraftig Kontrol med de prostituerede. Han underskriver Etatsraad Jacobis Betragtning, som jeg anførte i Forgaars, hvorefter Tilsynet i sanitær Henseende alle Tider havde nogen Betydning. Etatsraad Jacobi siger nemlig, at „den sanitære Kontrol i dens nuværende Form gør nogen Nytte“. Jeg forstaaer i øvrigt slet ikke det ærede Medlems Betragtning; thi naar Lægerne føre Tilsyn og træffe et løssagtigt Fruentimmer, der har Gonorrhæ, og hun bliver indlagt paa et Sygehus, smitter hun dog ikke, saa længe hun har denne Sygdom, og kommer hun ud, smitter hun heller ikke, før hun atter paa ny bliver smittet. Hvad det sanitære Moment angaar, kan der være noget berettiget i, at der for saa vidt er Fare for en Forøgelse af Sygdomstilfælde ved, at Folk fristes til at søge til prostituerede Kvinder i den Tro, at de da ere sikre. Men det er ikke fra nogen Side blevet sagt, at Smitte tilfældenes Antal derved forøges i noget særlig betydeligt Omfang, og det er heller ikke fra den Side, at det ærede Medlem gjorde sine Betragtninger gældende. Han anførte derimod, at jeg i Forgaars havde sagt, at man ikke kan faa alle Smitte kilder fat, og man skulde da opgive Kampen mod den smitsomme Sygdom, fordi man ikke kunde faa alle Tilfælde med. Nej, Sagen er, at denne Kamp mod de veneriske Sygdomme føres i Haab om at kunne indskrænke dem, og der paaberaaber jeg mig en Autoritet, som det ærede Medlem lægger Vægt paa, og det er Politidirektøren i Berlin. Han siger: „Hvad Tvivlen om den regelmæssige Lægevisitations Nytte angaar, da lader den sig let løse ad statistisk Vej“. Det er nu hans Opfattelse, og han giver en Statistik om den Forskel, der er mellem de Smitte-

tilfælde, som komme fra kontrolerede, og dem, som komme fra ukontrolerede Kvinder.

Saa skal jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkreds (Jessen), Bemærkninger, som i øvrigt falde sammen med de fra et andet æret Medlem fremkomne. Det ærede Medlem sagde, at „er der noget, der kan forvirre de moralske Begreber, er det dette, at medens man i Skolen og Kirken lærer, at man skal holde det sjette Bud, er Utugten lovbeskyttet af Staten under visse Formers Iagttagelse. Det er derfor ogsaa med Betænkelighed og ikke uden Bekymring, at Landets Sønner sendes her til Kjøbenhavn, til den store Stad, hvor der er saa mange Fristelser, og hvor Usædeligheden som lovbeskyttet har den allergrelleste Karakter. Under denne Form betragtes den netop af mange som mindre syndefuld og mindre farlig“. Jeg erkender fuldstændig det berettigede i denne Udtalelse. Jeg kan godt forstaa, at Landboerne med stor Betænkelighed sende deres ganske unge Sønner til Kjøbenhavn, thi der er mange Fristelser til Stede ogsaa paa dette Punkt, og jeg kan til fulde være enig med det ærede Medlem i, at hele den Ordning, vi nu have, er skikket til at forvirre Begreberne, skikket til at fremkalde en Opfattelse af Politiets Stilling som sanktionerende Lasten, som lettende dens Fuldbyrkelse, som stillende Opfordring til at øve den. Det er netop det, der er en af Konsekvenserne af, at man ikke kan bekæmpe dette Onde saaledes, som man søgte at faa Bugt med det i gamle Dage, ved Straf, men paa en vis Maade maa gaa paa Akkord med Lasten, og det er det, som for mig altid har været det lidet tiltalende ved denne Ordning. Men jeg vil sige det ærede Medlem, at bedre bliver det i Virkeligheden ikke, naar det stillede Lovforslag maatte blive til Lov. Saa vil det ærede Medlem have lige saa god Grund til at være betænkelig ved at sende sine unge Sønner til Kjøbenhavn, ja, i langt større Grad, thi det er min Overbevisning, som kan være lige saa god som andres, at Fristelserne i den her omhandlede Retning ville blive langt større, end de nu ere. Og den moralske Bevidsthed vil blive end mere forvirret, naar Forholdet er det, at medens man tidligere havde et Politi, der søgte at indskrænke disse Kvinders Virksomhed og stundom straffede dem, have vi nu faaet en ny Lov, som hæver Straffen og giver dem frit Lov til at røre sig, som de ville. Jeg tror ikke,